

Gajdácsi László NEM IS IGAZ, VAGY IGAZI

Bemondta a vezető, hogy a metró néhány percig várakozni kényszerül, kérte szíves türelmünket, mintha volna bármi egyébünk a föld, sőt a Duna alatt, és én előbb a Nőre néztem, aki édes kis ékszernek tűnt a fehér ruhájában, beszélő, nevető, most éppen riadt ékszernek, és biztosra vettem, hogy átizzadta a vékony anyagot, nedves a dereka ott, egészen lent, a fenekénél; aztán a Részeget bámultam együttérző megvetéssel, ahogy alkoholistá néz a másokra, pedig nem gondoltam, hogy alkohalista vagyok, éppen csak berúgtam, mert volt rá pénzem és időm, és otthon sem vár senki, ahogy ezt a szerencsétlent se várja senki, legalábbis ha szerencséje van annak a senkinek, és amíg belőlem minőségi italok párja száll, őt csak a kosz és a legolcsóbb szeszek szaga lengi körül, mint szürke fátyol a ronda mennyasszonyt a templomnak kinevezett disznóól küszöbén egy reménytelen vasárnap délután, ettől rögtön meg is sajnáltam, vele együtt magamat is, hiszen ő se úgy született erre a világra, hogy márpedig ilyen lesz, büdös-koszos zsákja egy léleknek, és rám is ez a sors vár, ha csak picit is megbillen valahol valami, mert tudtam, hogy hamarabb temetném magam sörösüveg-koporsóba egy panelrengeteg huzatos tisztásán, mintsem kimásznék egy akármilyen kis gödörből, még meg is rántottam a vállam, ahogy bámultam a Részeget, mintha nem érdekelné a sorsa, pedig pont annyira elkésérített az övé, mint a sajátom, és ettől égett a gyomrom, ezért vettem egy mély levegőt.

lassan fulladunk meg

Véget ért egy szám a fülemben, így meghallottam a csendet, amit ők ketten már percek óta hallgattak, legalábbis a Nő, mert a Részeg édesen aludt, mint egy kisbaba, pont úgy dudorodott az arca két oldala, csak a kisbabák nem borostásak, így inkább kikapcsoltam a zenét, ne cincogjon a fülhallgatóm mások fülébe, én is utálok, főleg a tiniknél – akiket felnőtteken fiataloknak kell hívni –, amikor mákdarálóban pattogó kavicsokat kell hallgatnom miattuk út közben, és szólni sem lehet, mert minél jobban felháborodom, annál öregebbnek érzem magam, pedig elképzelhetetlen, hogy úgy nézzek magamra, ahogy az ő korukban néztem volna a mostani önmagamra, teljes örület ez az egész, születéstől a halálig, semmi értelme semminek, a Részeget leütöm, gondoltam, a Nőt megerősökölöm, úgyse megy már innen sehova ez a rohadt metró, mindjárt beszakad az alagút, előtt minket a víz, és ha nincs szerencsénk, lassan fulladunk meg, de ha nem, ha egyszer elindul, akkor is mi van?, hiába érünk ki a felszínre, úgylis visszajövünk ide, csak nem ennyire mélyre, még ha akarjuk se, mert az drága, hát jobb, ha már most rózsákat szórnak a kocsi tetejére Isten minimálbéréért küszködő föld alatti szolgálói, szegények irigyelhetik azokat, akik csak bejönnek az egyik lyukon, kimennek a másikon, és nem a nyirkos földben várják az órát, hogy végre tényleg ez legyen az otthonuk.

Hallottam a szuszogásom, marhára idegesített. Attól is féltem, hogy kordul a gyomrom, vagy sörös szénsav furakszik előre a beleimben, méltatlankodó bugyogással, mert szégyelltem a testem valóságát a Nő előtt, miközben irigyeltem őt viaszbábu-sterilitásáért, hogy olyan nyugodtan ült velem szemben, támadhatatlanul, istenszerűen, mint általában azok az emberek, akik képesek, hogy első, második, de akár sokadik pillantásra is tökéletesnek tűnjenek, és ártatlan értetlenkedéssel nézzenek a romosabb, szennyesebb, emberibb, és ettől taszítóbb társaikra, hiszen ha nekik megy, ezeknek miért nem, ettől mérges lettem rá, de sok nőre nem lehet igazán haragudni, vagy azért, mert szépek, vagy mert szeretjük őket a külsejüktől függetlenül, de mindkét esetben remélünk valamit tőlük, és az ember szívesebben remél egy szerethető lénytől, mint egy undok féregtől, de ez már megint a szépség, hogy lehet ettől megszabadulni, megdöbbszem, talán valami bajom van, miért

akarok én megszabadulni a női szépségtől, annyit nem ittam, hogy megőrüljek, meg a papok is hogy csinálják, olyan nincs, hogy egyszer sem nyúltak hozzá, nőről nem is beszélve, aztán ha megbánják, és ezzel kész, akkor minék az egész, és éreztem, hogy kiszáradt a szám, nagyon meleg volt az álló metróban, csak nem lett valaki öngyilkos pár megállóval odébb, hogy az éjszaka közepén gyalogolnom kelljen.

torz nagyító

Biztos sokáig bámultam a Nőt, mert fel se pillantott, csak felállt és a metró elejébe sétált, ültek még ott páran, aztán bemondta a gép, hogy a Kossuth Lajos tér következik, a biztonság kedvéért angolul is, de azért maradtunk még a helyünkön. Hányingerem lett, mintha a lenyelt sör szellemként kísértene, megbosszulni magát, engem, az egész rohadt életet, az elsétált Nő feszes fiatalságát és az alvó Részeg csatakos, ájult álmát, főleg engem, hogy egy pillanatra majdnem megértettem mindkettőt, de semmire sem jutottam, mert torz nagyító a sörösüveg, az aljában elhal a nevetés, hiába erőltetem újra és újra.

A kocsni alatt kiengedett valahol a préslevegő, mint az álomba merült beleiből a szél, rántott rajtunk a metró, mielőtt elindult, én visszakapcsoltam a zenét, és már nem tűnt olyan fontosnak semmi, mert hiszen haladtunk

előre, hazafelé, és tudtam, hogy reggelre az egész, a könnyű lebegés, a suhanó, szabad gondolatok nevetségesek lesznek, nem is igaz, vagy igazi.

kép | Alekszej Kondakov